

W edukacyjnej przestrzeni

Potykaç, zauważamy go na ulicy przed sklepem, kawiarnią. Czarna tablica z wypisanymi kredą reklamami typu: „Jesteś głodny? Kup książkę. Nadal będziesz głodny, ale będziesz miał książkę”.

Pomysł wart zaadoptowania na szkolny korytarz. Czarna tablica zapisywana kredą przypomina minione lata, wpisuje się w szkolną scenierię i ukierunkowuje uwagę przechodniów na zmieniające się codziennie wpisy. Są nimi pytania kluczowe, które uczniowie na przerwach zapisują:

Jak pozostawić po sobie ślad z wycieczki?

Jak nauczyć się wszystkiego, nie otwierając książki?

Co słycać w wyrazie?

Dopisek: Odpowiedź zna klasa... wskazuje na klasę, która zrealizowała ukryty w pytaniu kluczowym cel. I tak pierwsze pytanie ukierunkowało pracę uczniów na lekcji na pisanie pozdrowień na widokówkach, drugie na nabywanie kompetencji aktywnego słuchania, trzecie na umiejętność dzielenia wyrazów przy przenoszeniu.

Rozpoczynanie zajęć od pytania kluczowego przenosi myśli ucznia do jego doświadczeń i prowokuje do poszukiwań odpowiedzi. Dzięki temu uzyskujemy efekt ujawniania *zainteresowań, rozbudzania ciekawości poznawczej, a w konsekwencji motywacji wewnętrznej do uczenia się*¹ zgodnie z założeniami konstruktywistów – J. Piageta, L. Wygotskiego, J. Brunera. Nawiązujemy do już posiadanej przez ucznia wiedzy, prowokujemy do jej re-strukturyzacji i aplikacji.

Wprowadzenie do szkolnej przestrzeni choćby potykaça unaocznia zmiany, o których mówi Marcin Polak, redaktor portalu Edu-news.pl: *Myślenie o nowoczesnej przestrzeni uczenia się powinno*

---

¹ Z. Zbróg, *Konstruktywistyczna strategia aktywizowania uczniów do zdobywania wiedzy i umiejętności*, w: „Nauczanie Początkowe. Kształcenie Zintegrowane” 2008/2009, nr 1, s. 33–40.

być w ogóle impulsem do myślenia o transformacji szkoły – od szkoły jako „instytucji uczącej” do szkoły jako „społeczności uczącej się”, w której to, czego jesteśmy nauczani, przez kogo, kiedy, z kim i jak staje się płynne, wylania się i rozwija z edukacyjnej potrzeby chwili i możliwości. W takim samym stopniu jak fizyczną przebudowę przestrzeni, w której uczymy się, powinniśmy także planować „przebudowę” sposobów uczenia się przez uczniów, dbając, aby były one bardziej dopasowane do indywidualnych potrzeb oraz do świata, dla którego edukujemy (się)².

Jak zmieniać styl pracy, by przestrzeń fizyczna (architektoniczna), wirtualna (technologiczna) i społeczno-kulturowa ulegały przemianom zgodnie z duchem czasu, piszą autorzy artykułów w niniejszym kwartalniku.

Przestrzeń społeczno-kulturową poprzez pocztówki/widokówki, kartki okolicznościowe poszerza Elżbieta Szeffler, przestrzeń wirtualną wskazuje Agata Baj, przestrzeń architektoniczną podporządkowuje edukacji J. Piasta-Siechowicz z Mirosławą Iwasiewicz w organizacji pracy z uczniem, zaś Kinga Anna Gajda wychodzi poza szkołę, odsłaniając peer tutoring interakcji środowiska szkół i uniwersytetów, przy budowaniu postaw opartych na wartościach; otwarciu się na drugiego człowieka, empatii, obronie przed negatywnymi zachowaniami innych, niesieniu pomocy, o których w nawiązaniu do lektury szkolnej pisze D. Bula.

---

² M. Polak, *O przestrzeni edukacyjnej w szkole*, Internet, (dostęp: 7.11.2015 r.), dostępny: <http://www.think.org.pl/projekty/dzialania/206-przestrzenie-edukacji>